

NATUURHISTORISCH MAANDBLAD

Orgaan van het Natuurhistorisch Genootschap in Limburg.

Hoofredactie: Dr. H. Schmitz S. J., Ignatius College Valkenburg (L.) Telefoon 35. **Mederedacteurs:** Jos. Cremers, Looiersgracht 5, Maastricht. Tel. 208. — G. H. Waage, Prof. Pieter Willemsstraat 41 Maastricht; R. Geurts, Echt. J. Pagnier, Penningmeester, Duitse Poort 20 Maastricht, Tel. 483, Postgiro No. 125366 Maastricht. **Drukkerij v.h. Cl. Goffin**, Nieuwstraat 9, Maastricht. Telef. 45.

Versijnt **Vrijdags** voor de Maand. Vergad. van het Natuurhistorisch Genootschap (op den eersten Woensdag der maand) en wordt aan alle Leden van het **Natuurhistorisch Genootschap in Limburg** gratis en franco toegezonden. Prijs voor niet-leden f 6.00 per jaar, afzonderlijke nummers voor niet-leden 50 cent, voor leden 30 cent. Jaarl. contributie der leden f 3.50. Auteursrecht voorbehouden.

INHOUD: Aankondiging Maandelijksche Vergadering op Woensdag 2 December 1931. — Officiëel. — Nieuw Lid. — Verslag van de Maandelijksche Vergadering op Woensdag 4 November 1931. — Dr. J. J. A. Bernsen O. F. M. Eine Revision der Fossilen Säugetierfauna aus den Tonen von Tegelen. — Dr. C. J. H. Franssen. De biologie van *Rhodoneura Myrtaea*. (Vervolg). — F. H. van Rummelen. Zijn de het Hoog- en Middenterras, en soms oudere formatie's bedekkende oppervlaktegesteenten in Zuid-Limburg van glacialen oorsprong? (Vervolg).

Maandelijksche Vergadering op WOENSDAG 2 DEC.

in het Natuurhistorisch Museum, precies 6 uur.

OFFICIËEL.

In de Bestuursvergadering van 6 Nov. l.l. werd met algemeene stemmen besloten Jhr. Dr. Ed. Everts het lidmaatschap van verdienste aan te bieden, op grond van zijn groote verdiensten op coleopterologisch gebied. Jhr. Dr. Everts berichtte ons, dat hij deze eer ten zeerste op prijs stelt.

17 Nov. '31.

G. H. WAAGE, Secretaris.

NIEUW LID.

L. J. Jos. Pop, Brouwersgracht 24, 's Gravenhage.

VERSLAG VAN DE MAANDELIJKSCH VERGADERING OP WOENSDAG 4 NOVEMBER 1931.

Aanwezig de heeren: Jos. Cremers, L. Grosier, Fr. Sonnevile, L. Hamleers, J. Rijk, Aug. Kengen, Joh. v. d. Zwaan, D. v. Schaik, K. Stevens, G. Caselli, H. Jongen, G. Panhuysen, N. Boerma, H. Schmitz S. J., J. Maessen, J. Hillegers, Br. Bernardus, C. v. Sonderen, P. v. d. Linden, P. Marres, Edm. Nyst, J. Schulte, J. Beckers, Fr. v. Rummelen, L. Grégoire, J. Bouchoms en G. Waage. Nadat de Voorzitter te ongeveer 6 uur de aan-

wezigen welkom heeft geheeten, zegt hij het volgende.

„Ettelijke dagen geleden kreeg 'k van ons medelid, Dr. C. Franssen, Buitenzorg, 'n schrijven, 't welk luidde:

„Het ligt in mijne bedoeling U een aangename verrassing te bezorgen. Zooals U ongetwijfeld bekend is, was ik vroeger een hartstochtelijk vlinderverzamelaar en heb ik destijds een groote en vrij volledige collectie bij elkander weten te brengen van onze Limburgsche vlinders.

Tal van bij de verzamelaars als zeldzaam geldende specimina zijn in mijne verzameling vertegenwoordigd, zooals *Agrotis glareaosa*, *Agrotis sobrina*, *Celaena haworthii* enz. Ook uit andere provincies van ons land heb ik zeldzame en zeer gezochte stukken.

Ik wil in dit verband alléén nog vermelden, dat er zich een zestal exemplaren van de zoo zeer gezochte *Chrysophanus dispar* uit Friesland in de collectie bevindt.

De laatste jaren is echter deze verzamelwoede aanmerkelijk bekoeld, omdat ik, momenteel, zuiver biologisch werk en alléén dat materiaal verzamel, hetwelk ik voor mijne onderzoeken noodig heb. Ik heb dan ook langen tijd in beraad gestaan, of ik mijne collectie, welke zich bij mijne ouders te Roermond bevindt, zou aanhouden of niet.

Met het oog op insectenvreterij etc., lijkt het mij echter veiliger ze aan een ander toe te vertrouwen en wil ik ze schenken aan het Museum te Maastricht, onder voorwaarde, dat het materiaal, nòch naar het buitenland, nòch in Nederland wordt weggegeven of geruild wordt.

... ..

De collectie bestaat uit twee kasten, elk met 10 schuifladen en een achttal schuifladen zonder kast.

Ik hoop, dat dit geschenk door de Vereeniging aanvaard wordt en dit, voor de andere leden een voorbeeld mag zijn om, bij tijd en gelegenheid, ook materiaal aan het Museum af te staan".....

Ik heb — aldus spreker — er geen oogenblik aan gedacht, om het Bestuur onzer Vereeniging bij elkaar te roepen en daaraan te vragen, of ons Genootschap en dat onder dergelijke voorwaarden, dit geschenk zou aanvaarden. Immers, elk geschenk aan 't Museum, hoe klein ook, is aan het Bestuur immer welkom. Hoe méér welkom moet dan zijn het geschenk van Dr. C. Franssen, hetwelk ik Maandag in Roermond ben gaan zien en heden morgen — 4 November 1931 — dank de nooit volprezen hulpvaardigheid van den heer Paul Marres, per auto van daar naar ons Museum heb kunnen overbrengen".

Spreker toont nu de, in één woord, prachtige collectie en besluit met een allerhartelijkst woord van dank aan 't adres van Dr. C. Franssen, die, zoo als hij het uitdrukt, zich door deze schenking 'n „Monumentum aere perennius" heeft gesticht in ons Museum.

Dank brengt hij ook aan 't adres der ouders van Dr. Franssen in Roermond, die van af Februari 1928 — tijdperk van diens vertrek naar Insulinde — de collectie piëteitvol hebben verzorgd, zoodat ze zich bevindt in 'n toestand, die op het oogenblik niet beter zou kunnen zijn."

De aanwezigen, die intusschen de verzameling van Dr. Franssen hebben bekeken en nogmaals bekeken en daarover één en al bewondering waren — (en onder die aanwezigen was er heusch meer dan één lepidopteroloog) — betuigden hunne instemming met de woorden van den Voorzitter en waren 't éénparig met hem eens, dat dit 'n koninklijk geschenk mocht heeten.

De heer Schmitz S. J. merkt op, dat men exemplaren van *Chrysophanus dispar*, afkomstig uit Friesland, heeft ingevoerd in Engeland, waar een eigen variëteit van dezen vlinder vroeger was voorgekomen. De inburgering in Engeland is zeer goed gelukt. Men wil thans Engelsche exemplaren weer in Nederland invoeren. De heer Rijk vertelt, dat de exemplaren, in de collectie aanwezig, behooren tot de variëteit *batavus*. In 't Naardermeer heeft men ook enkele exemplaren van *Chrysophanus dispar* uit gezet, maar waarschijnlijk door 't slechte weer, is de cultuur niet zoo goed gelukt, als men had mogen verwachten.

Als tweede heuglijk feit, zegt de Voorzitter, kan ik U mededeelen, dat met den bouw van de nieuwe gedeelten van ons Museum een begin is gemaakt. De kogel is door de kerk en als alles meewerkt zal ons Museum binnen enkele maanden uitgebreid zijn met eenige ruime zalen. Wij danken vooral den heer Grossier, thans wethouder in ruste, zeer voor 't vele, dat hij in zake deze uitbreiding voor ons Genootschap heeft gedaan. Gedurende zijn achtjarig wethouderschap heeft de heer Grossier steeds groote belangstelling voor 't Genootschap getoond en met veel genoegen dank ik hem dan ook voor zijn arbeid in 't belang van onze Vereeniging.

De heer Waage, nu 't woord krijgend, doet de volgende mededeeling.

In 't „Nederlandsch Tijdschrift voor Geneeskunde" van 17 Oct. 1931 komt van de hand van Prof. van Loghem een zeer belangrijk artikel voor, getiteld „Het Pestvraagstuk van Europa". Enkele mededeelingen wil ik, voor wat Nederland betreft, hieruit doen. Zooals tegenwoordig bekend is, speelt de zwarte rat (*Mus rattus*) een belangrijken rol bij de epidemieën van builenpest. De pestbacillen worden door de rattenvloer overgebracht van deze rat op den mensch en waar dus zwarte ratten in innig contact leven met den mensch (in Ned. O.-Indië vond men nesten van deze rat in bamboe-palen, gebruikt als huis- en meubelmateriaal) is kans op infectie aanwezig.

Op verschillende gronden komt de schr. tot de conclusie, dat de historische Europeesche builenpest eveneens haar oorsprong in rattenpest nam. Nu komen pestepidemieën in Europa de laatste tientallen jaren niet meer voor en de vraag is dus gewettigd: „is Europa slechts bij toeval gespaard", en zoo neen, wat is dan de oorzaak van 't niet meer voorkomen van pestepidemieën?

Schr. deelt dan verder mede, dat de rattenbevolking in een deel van de wereld bezig is te veranderen. Cuvier heeft dit in 't begin der 19e eeuw vastgesteld voor Europa, maar datzelfde is thans ook waar te nemen in subtropen en tropen. De rioolrat (*Mus norvegicus*) of bruine rat verdringt de zwarte rat (*Mus rattus*) of huisrat. „In N. Afrika en Britsch Indië is 't binnenland gekenmerkt door de huisrat, in de groote steden is de huisrat nagenoeg geheel (Alexandrië, Tunis, Algiers), of voor de helft (Bombay) door de rioolrat vervangen. In Ned. Indië schijnt de invasie van *M. norvegicus* nog in haar begin". In 1908—1910 vond Prof. v. Loghem onder de ratten van Belawan geen enkele *M. norvegicus*. In 1910 kreeg schr. de eerste exemplaren uit Semarang. In 1911, toen voor 't eerst pestgevallen in Ned. Indië voorkwamen, bleek, dat in alle havenplaatsen van N. O. I. *M. norvegicus* te vinden was en dat deze dieren langs de groote rivieren 't land binnen drongen.

In Nederland, waar vroeger *M. rattus* de gewone rat was, is thans deze soort betrekkelijk zeldzaam geworden. *M. rattus* werd door schr. aangetroffen te Amsterdam, in Limburg. Groningen en Gelderland.

Schr. zegt dan verder. „Op de groote boerderijen van het Limburgsche type, leeft de rioolrat vooral in de stallen onder de vloeren en in de riolen en goten; de nesten van de huisrat bevinden zich boven den grond, boven de stallen, in de opslagplaatsen van levensmiddelen, aardappelbergplaatsen, enz.; men treft ze echter niet aan in woon- of huiskamers. De nesten van de huisrat zijn dikwijls vrijliggend op den vloer, rond, goed gebouwd, hoog 8 à 15 cm, met een diameter van 25 à 40 cm. Men kan ze met eenige voorzichtigheid in hun geheel oplichten, zonder dat ze uit elkander vallen. Zij bestaan uit hooi, stroo, touwtjes, lompen, stukjes linnen, katoen en wol, courantenpapier, enz."

Waar nu de huisrat in Nederland, zoowel in de

steden als op 't platteland, zoodanig door de bruine rat is verdrongen, is de kans op groote builenpest-epidemieën verdwenen. Komen zwarte ratten met pestziekte in onze havens aan, dan slaat de pest onder de rioolratten moeilijk aan en dooft uit. De bruine ratten vormen dus a. h. w. een natuurlijke barrière.

De heer Schmitz vraagt, hoe die verdringing van de zwarte rat door de bruine tot stand komt. Is de bruine de sterkere en overwint dus door geweld, of zijn hier ander momenten in 't spel?

De Voorzitter meent, dat door den hygiënischer bouw der woningen de nestgelegenheid voor de zwarte rat veel ongunstiger is geworden.

De heer Waage meent, dat dit niet de oorzaak kan zijn, immers de verdringing is niet iets van de laatste tientallen jaren, terwijl bovendien ook in streken, waar van beteren woningbouw geen sprake is, ook de bruine rat de zwarte verdringt. Meerdere factoren moeten hier in 't spel zijn. Baumgart noemt in zijn publicatie „Vergleichenden Untersuchungen über *Mus rattus* und *Mus decumanus* und über die Ursachen der Verdrängung der Hausratte durch die Wanderratte” als oorzaak 't feit, dat *M. rattus* „schlechter ausgestattet und für den Kampf ums Dasein gewappnet ist als die Wanderratte” (*M. decumanus*). De bruine rat is vechtlustiger, helpt aangevallen soortgenooten, is meer een alleseter, is taaier en sterker dan de zwarte rat.

De heer Jongen toont eenige gedroogde planten.

Een takje van *Cornus sanguinea* (Roode Cor-noelje). Eind Oct. geplukt, wat blijkt uit de mooi bronzen herfstkleur der bladeren. In 't krijtdistrict van Limburg heel gewoon. Merkwaardig aan 't getoonde exemplaar zijn de buitenseizoensche bloemknoppen. Dit zijn al de bloemknoppen voor 't volgend jaar. Nog merkwaardiger is, dat 't takje tegelijk vruchten draagt.

Erigeron acre (Paarse Fijnstraal). In Oct. gevonden op Duitsch gebied. In Limburg is ze wel niet zeldzaam, doch ook lang geen algemeene plant. 't Getoonde exemplaar is betrekkelijk klein van vorm, wijl het van schralen drogen grond afkomstig is. In voedzamen grond wordt de plant tot 75 cm hoog.

Stachys rectus (Bergandoorn). Op Duitsch gebied gevonden in September l.l. Wordt in Limburg aangevoerd, doch zeer zelden gevonden.

Gentiana ciliata (Franje-Gentiaan). Op Duitsch gebied gevonden. Bloeit tot half October of nog later met en tusschen de ter plaatse veelvuldig voorkomende Deutsche Gentiaan (*Gentiana germanica*). Komt in Limburg, voor zoover bekend, op één plaats voor.

Daarna doet spr. de volgende mededeeling.

In lucernvelden worden zeer dikwijls merkwaardige planten gevonden. Ze zijn verschillend al naar gelang 't zaad uit Zuid-Duitschland, dan wel uit Zuid-Frankrijk wordt betrokken. Zoo wordt in 't Z. W. gedeelte van Zuid-Limburg 't lucernzaad 't meest betrokken uit Zuid-Frankrijk en in 't Z. O. gedeelte 't meest uit Zuid-Duitschland. Zoo vindt men in 't Z. O. gedeelte in lucernvelden b.v. *Helminthia* (Dubbelkelk) op een vorige verga-

dering getoond, verder *Salvia verticillata* (Kranssalie), *Salvia pratensis* (Veldsalie) enz.

Doch ook lucern zelf is een merkwaardige studeplant. Hiermede staat in verband het antwoord op de vraag één der vorige vergaderingen door een lid gesteld: „Wat is Sikkelklaver?”

Sikkelklaver (*Medicago falcata*) is thans een ondersoort van lucern (*Medicago sativa*), of liever, vroeger waren *falcata* en *sativa* beide onderscheiden soorten, terwijl thans beide worden aangezien als ondersoorten van één verzamelnaam, die ook *Medicago sativa* wordt genoemd. Het verschil tusschen echte lucern en echte sikkelklaver is, dat lucern steeds peulen met meer dan één spiraalwinding heeft en sikkelklaver altijd peulen met geen spiraalwinding, althans niet meer dan een halve. Alle andere kenmerken zijn niet vast. Wel is lucern nooit goudgeel van bloem. Bij ons is ieder lucernveld een mengsel van *sativa* en *falcata*, d. w. z. kruising der twee en heet dan *Varia*. *Varia* is hieraan te herkennen, dat ze altijd één of meer peulwindingen heeft.

De heer Schulte vraagt, of 't niet op den weg ligt van 't Genootschap, een actie op touw te zetten tegen de plannen inzake den aanleg van een stuwbekken in 't Geuldal bij Epen. De Voorzitter antwoordt, dat deze plannen nog in de lucht hangen. Waar moeten wij thans protesteeren? Den Secretaris wordt opgedragen, namens 't Genootschap een schrijven te richten aan de stichting „Het Limburgsche Landschap”, waarin namens de vereeniging zal worden medegedeeld, dat 't Genootschap vernomen heeft, dat plannen bestaan een stuwbekken c.a. aan te leggen in 't Geuldal bij Epen, dat vele leden meenen, dat hierdoor één der meest interessante streken op natuurhistorisch gebied daardoor groote schade zal lijden, evenals 't natuurschoon, redenen, waarom zij hopen, dat de stichting L. Landschap in deze zooveel als in haar vermogen ligt zal ijveren voor 't behoud van deze belangwekkende streek in ongerepten toestand.

De heer Schmitz S. J. doet vervolgens den heer van Rummelen een vraag in verband met de invoering van den term Lössoid. Taalkundig beschouwd, is 't een hybridisch woord, bestaande uit een Grieksch en een Duitsch stamwoord. Zijn er in de geologische terminologie nog andere voorbeelden van zulke taalkoppelingen?

De heer van Rummelen licht met enkele voorbeelden toe, hoe hij meent, dat de taalkundige, die den term voor hem opstelde, analoog aan reeds bestaande termen, tot deze samen koppeling gekomen is. Hij hoopt er nog meerdere te kunnen produceeren.

Pater Schmitz S. J. is door deze toelichting volkomen tevreden gesteld. *)

De heer Beckers leest vervolgens een brief voor van Prof. Dr. E. Reinders te Wageningen, naar aanleiding van zijn mededeeling „Hoe lang kan het leven bewaard blijven in een afgesneden boomstam?” (Maandbl. No. 7, pag. 98, Jg. 1931).

„Natuurlijk is hier uit deze zaak wel een aardig onderzoekje te halen: men zou kunnen beginnen, met de gebruikte houtsoort te determineren en daarna onderzoeken aan een groot aantal takken,

die systematisch gebracht worden onder gradueel opklimmende vochtigheidsgraden, al en niet bedekt met verf, al en niet blootgesteld aan de zon, (waren de stokken geschild?) enz. enz. En dan brengen in omstandigheden, geschikt voor uitloopen, zooals deze doornatte zomer opleverde.

De verklaring van den heer Beckers laat zich zeer wel hooren. Zelf zag ik in dezelfde richting ware kunststukjes van wilgenpaaltjes, die eerst langen tijd „droog” liggend bewaard en daarna ter omheining in oogenschijnlijk zeer droog duinzand waren geslagen; deze liepen, althans een vrij groot aantal er van, in de felle droogte van '22 heel aardig uit. Maar hier waren geen drie jaren overheen gegaan, en het zand is iets dieper, niet zoo droog, als het lijkt. In Groningen deed een huislookplant het nog sterker — maar dat was dan ook huislook. Deze plant werd in een droogoven voor het herbarium, bij 55° eenige dagen gedroogd, totdat zij geschikt werd geacht om op te plakken; daarna werd zij gedompeld in het aldaar gebruikelijke conserveermiddel: sublimaat in alcohol met wat copal er bij en ten slotte werd zij opgeplakt en in het herbariumlokaal, een zeer droge ruimte, bewaard. Na een jaar werd ze te voorschijn gehaald om te dienen bij een college en ziet: er was een versche scheut aan, die bij uitplanten normaal verder groeide. Dergelijke staaltjes zijn van elders bekend omtrent eenige Afrikaansche woestijn- en steppenplanten. Bij den wilg waren de omstandigheden zeer bepaald veel gunstiger.”

Vervolgens toont de heer Beckers een stuk hout, afkomstig van een boomstam, 1.20 m lang en 30 à 40 cm breed, gevonden in 't boven-oligoceen van Elslloo.

De heer Sonnevile heeft voor 't Natuurhistorisch Museum meegebracht een luisvlieg, *Ornithomyia avicularia* L., door hem gevonden op 'n uil, welke hem ter praeparatie was toegezonden, benevens een kakkerlak, *Panclora peruana* S., te Maastricht pas gevonden in een zending bananen, door den heer A. Willems.

De Voorzitter deelt nu 't volgende mede. 't Vorige jaar kreeg ik een ♂ kruisbek, die in 't leven is gebleven en in zijn groote kooi lustig fluit. 't Dier was, toen ik hem in November 1930 kreeg, rood en is nu, najaar 1931, groen. Hoe zit dat nu? Volgens de boeken moet 't dier 't 1e jaar groen zijn en in 't tweede roodachtig. Nergens heb ik daarover iets kunnen vinden. De heer Stevens zegt, dat gevangenschap invloed kan hebben. Bij de kneu komt kleurverandering als gevolg van gevangenschap voor.

De heer Waage doet nu een mededeeling over den coloradokever.

Een dezer dagen las men in de groote bladen 't volgende bericht:

„Het Engelsche departement van landbouw heeft besloten van 15 Maart tot 15 October geen Fransche land- en tuinbouwproducten toe te laten op de Engelsche markten, daar het de verspreiding van den coloradokever in Engeland door invoer wil tegengaan.”

Wat is de coloradokever? Dit voor de aardappelcultuur zeer gevaarlijke insect, oorspronkelijk

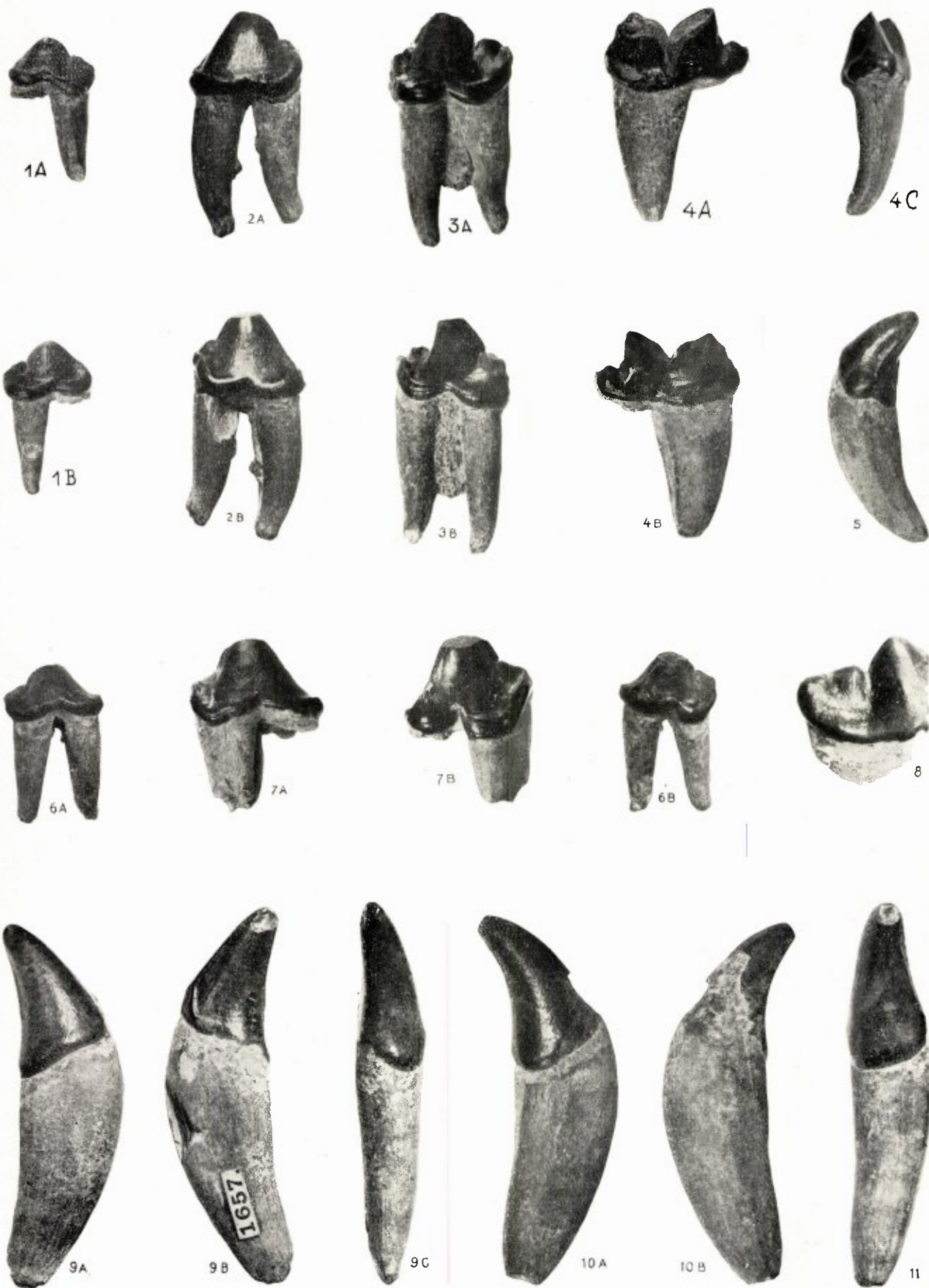
thuis behorend in N. Amerika en daar veel schade toebrengend, is eenige malen in Europa ingevoerd. De uitroeiing is in Europa gelukkig steeds gelukt, uitgezonderd de laatste jaren in Frankrijk. In 1876 werden herhaaldelijk van deze kevers in Bremen ingevoerd, terwijl zij ook in Liverpool en Rotterdam zijn gesignaleerd. In 1876 en 1887 worden zij weer aangetroffen bij Mülheim a. Rh. en bij Schilda in Saksen. In Juli 1914 werden bij Stade wederom coloradokevers gevonden. Zij waren meegekomen in verpakkingsmateriaal van vruchten uit Amerika. 't Aardappelveld werd geïsoleerd en de toegang tot 't terrein verboden. Rondom werd een greppel gegraven en met petroleum doordrenkt. De verzamelde kevers werden met benzol overgoten en verbrand, terwijl 't aardappelloof in kalkputten werd gestort en de aardé met benzol gedesinfecteerd. In totaal werden 100 ton benzol gebruikt, terwijl de kosten 25.000 M. bedroegen.

In Frankrijk (in de Girondestreek) werd 't onheil te laat ontdekt (1922), zoodat een grondige uitroeiing niet meer mogelijk bleek. Naast de groote schade, die deze keversoort te weeg brengt, dreigt 't groote gevaar, dat niet besmette landen hun grenzen gaan sluiten voor landbouwproducten uit besmette streken, zooals 't Engelsche departement van landbouw reeds heeft besloten. In 1930 heeft de coloradokever zich zeer sterk uitgebreid, zoodat hij thans bij Rennes en Orleans voorkomt. De vraag: „Bestaat er voor ons land een coloradogevaar?” wordt door den heer v. Poeteren in 't „Tijdschrift voor Plantenziekten”, jrg. 36, afl. 11 en 12, beantwoord. Ik neem 't slot van zijn artikel over. „Rechtstreeksch gevaar voor onze aardappelteelt of voor onzen handel bestaat er op 't oogenblik niet. Als het naderbij komt, zal dit in een zoodanig tempo geschieden, dat ons allen tijd tot het nemen van maatregelen gelaten wordt, terwijl wij ons dan nog heel veel ervaring, opgedaan in de streken waar de kever is binnengedrongen, ten nutte kunnen maken. Het spreekt vanzelf, dat de Plantenziektenkundige Dienst werkzaam is en tijdig alarm zal slaan, als de verbreiding van den kever daartoe aanleiding geeft.”

De Voorzitter leest vervolgens uit „Lambilliona”, no. 10, 1930, een stukje voor „Note sur quelques Insectes exotiques recueillis vivants à Hal (Brabant en 1931)”. De auteur J. van Schepdael doet hierin mededeeling, dat hij diverse dieren heeft gekregen, ingevoerd met bananen. Gelijksortige organismen, die de heeren Sonnevile en Waage ons de vorige vergadering toonden, bekam ook de schrijver, alleen een vlinder werd in de Maastrichtsche bananen nog niet gevonden. De schr. noemt *Ceramidia ornata* Druce, *Periplaneta americana* L., 2 *Blattidae* en een vogelspin, *Mygale avicularia* of *Xenestris colombiana*.

De Voorzitter toont ten slotte nog 2 eigenaardige aaneengegroeide appels, afkomstig van den heer Fr. Holman en sluit te half negen de zeer geanimeerde vergadering.

*) Noot van den Secretaris. De heer van Rummelen zal deze discussie in een kort artikelje verwerken in een volgend nummer.

HYAENA PERRIERI Cr. & Job.